వీలునామా

డాక్టర్ పెళ్లకూరు జయప్రదసోమిరెడ్డి

ఆ వేసవిలో, ఆ విశాలమైన లివింగ్ హాల్‌లో ఏడుగురు వ్యక్తులు ఆందోళనగా, దిగులుగా ఇన్‌సెక్యూర్డ్‌గా,ఎవరికీ ఆసనం దొరికితే, ఆ ఆసనంలో కూర్చుని, చేతులో కాగితం కట్టతో, ఒంటి మీద నల్లకోటుతో చెమటలు కక్కుతున్న లాయర్ బాల సుబ్రహ్మణ్యం వైపు చూస్తున్నారు.

ఆ ఇల్లు సంపన్నగృహస్థులదే అయినా, సెంట్రల్ ఏసీ పెట్టుకునేంత హై క్లాస్‌ది మాత్రం కాదు. పరాయివాళ్లను, ఎ.సి. బెడ్ రూంలోకి పిలిచే సంప్రదాయమూ కాదు వాళ్లది. ఆర్థికంగా ఒక మెట్టు ఎక్కువలో, మనస్తత్వపరంగా ఒక మెట్టు తక్కువలో వున్న కుటుంబం అది. ఆ ఇంటి యజమానురాలు చనిపోయి ఈ రోజుకు మూడు రోజులు. మరో వారం రోజులు పొడిగించి, పెద్ద కర్మ జరిగాక, ఈ సమావేశాన్ని పెట్టుకోవాలనుకున్నాడు బాలసుబ్రహ్మణ్యం. అది చావు గాని, పెళ్లి గానీ, ఎవరి గూటికి వాళ్లు తొందరగా చేరుకోవాలనే తపనలో నిలువునా మునిగి పోయిన రోజులివి. అందుకే క్రితం రోజు చిన్న కర్మ అయిపోగానే, లాయర్ బాలసుబ్రహ్మణ్యం ఆ ఇంటి మనుషుల్ని మర్నాడు వుండమని కోరాడు.

హాయిగా ఇంటికెళ్లి, వట్టి వేళ్ల తడికలు దించుకుని, కూలర్ ఆన్ చేసుకొని, రెస్ట్ తీసుకుందామనుకున్న ఇంటల్లుడికి, విసుగ్గా వుంది. మిగతావాళ్లకి లాయరుగారు తమ నెందుకు ఇలా సమావేశపర్చారోనని, ఆసక్తిగానూ, టెన్షన్‌గానూ ఉంది. వాళ్ల ఫీలింగ్స్‌ని అర్థం చేసుకున్నాడు బాలసుబ్రహ్మణ్యం.

"జ్యోత్స్నమ్మగారు వీలునామా వ్రాశారు. తను చనిపోయాక మీకు తెలియజేయమన్నారు' అన్నాడు నిదానంగా.

'అమ్మ వీలునామా వ్రాసిందా?'

'మనకు చెప్పకుండా ఎప్పుడు వ్రాసిందో అమ్మ'

'అత్తమ్మకు ఏం తెలుసని వీలునామా వ్రాయించింది!'

'వదినకు ఇంత తెలివితేటలున్నాయా!'

'చెప్తే వింటాడా వీడు? ఆస్తులు నీ పేరే రాయించుకోరా అంటే విన్నాడా! ఇప్పుడు కోడలు ఏమి వ్రాసిందో అందులో!!'

'ఓ! ఇందుకా ఈయన వుండమన్నది. ఆ ముక్కేదో ముందే చెప్పచ్చు కదా!'

వీలునామా వ్రాసినామె కూతురు, కోడలు, ఆడబిడ్డ, అత్తగారు ఎవరికి వారే వ ం న న ం లో నే ఆశ్చర్యపోతున్నారు. నిశ్శబ్దంగా కూర్చొనున్నది

ఆమె భర్త ఒక్కడే. అతనికి లాయర్ ఎందుకొచ్చాడో ఆసక్తి లేదు. ఒళ్లంతా చెమటతో తడిసిపోయిన ధ్యాసా లేదు. ఆ వీలునామాలో తన భార్య ఏమి వ్రాసిందోననే క్యూరియాసిటీ అసలే లేదు. అతనిలో వున్నదల్లా ఒకే కోరిక. గతించిపోయిన తన భార్య తిరిగి వస్తే బావున్ననే చిక్కటి అత్యాశ.

అత్తమ్మ చేతికి 12 జతల బంగారు గాజులున్నాయి. అన్ని కూతురికి వ్రాసిందో ఏమో! రవ్వల కమ్మలు ఎవరికి వ్రాసిందో!' కోడలు మనసులోనే వాపోతోంది.

తల్లి ఆస్తి కూతురికి కూడా వస్తుందని భయపడి, అన్నయ్యకు అంతా వ్రాసేసిందేమో! కూతురు భయపడ్తోంది.

'అమ్మ తన మీద కోపంతో ఆస్తి ఏ అనాథశరణాలయానికో రాయలేదు కదా! లేక పోతే అసలు వీలునామా ఎందుకు వ్రాయడం?' తన ఊహకు తానే బెదిరాడు కొడుకు.

'ఏ మాట కా మాటే చెప్పుకోవాలి. బతికున్ననన్నాళ్లూ తనకి ఏ లోపమూ చేయలేదు వదిన. పోతూ పోతూ తనకి ఏదైనా రాసిందో లో దో !'

నిట్టూర్చింది ఆడబిడ్డ.

'కోడలు ఎవర్ని అన్యాయం చేసే పిల్ల కాదు కానీ, ఆస్తి మనవడికి, మనవరాలికీ వ్రాసేసుంటే, తనూ, తన కొడుకూ వాళ్ల దయాధర్మాల మీద బతకాలి' దిగులుపడింది అత్త.

'ఇది మీ అమ్మగారు రిజిస్టర్ చేసిన వీలునామా. చదవమంటారా?" అన్నాడు బాలసుబ్రహ్మణ్యం, మధుకర్ వైపు చూస్తూ.

"చదవండి!" అన్నారు అందరూ చిన్నగొంతుతో. అందులో ఏముందోనని అందరూ టెన్షన్ పడుతున్నారు, ఒక్క హర్షవర్ధన్ తప్ప. అతనికి మాటిమాటికీ భార్య కావాలనిపిస్తోంది. భార్య మాత్రమే కావాలనిపిస్తోంది. అతను మెల్లగా గతంలోకి జారుకున్నాడు.

"నేను ఈ రోజో, రేపో ఎప్పుడో మిమ్మల్ని అన్యాయం చేసి వెళ్లిపోతాను!"

"అలా అనకు జోత్స్నా!

'నన్నేం చేయమంటారు? నాకు వచ్చింది తగ్గిపోయే జబ్బు కాదు కదా! ఎప్పుడు కాటేసిందో, ఎక్కడ కాటేసిందో తెలీకముందే కేన్సర్ లివర్‌కి పాకిపోయిందని, డాక్టర్లు చెప్పారు కదా! మిమ్మల్ని విడిచి నాకు మాత్రం పోవాలనుందా?"

"వద్దు జ్యోత్స్నా! ఇప్పుడా మాటలు వద్దు. ఆ రోజు వస్తే ఎలాగూ నాకు దుఃఖం తప్పదు."

"నాకు ఇలా మాట్లాడక తప్పడం లేదు. నాకు ఆరోగ్యం బాగున్నంత వరకూ మీరు కాదన్నప్పుడల్లా నేను వూరుకున్నాను. ఇప్పుడు కూడా మిమ్మల్ని సమర్థిస్తే నా అంత తెలివితక్కువ వాళ్లు ఇంకొకరుండరు. నాపేరున వున్న ప్రాపర్టీస్ మీకు రాసేయాలి."

"నువ్వే లేకపోయాక అవి నన్ను ఉద్ధరిస్తాయా జ్యోత్స్నా?!"

"ప్లీజ్ అలా అనకండి! మనిషికి అవి కూడా అవసరమే!"

"నువ్వే లేకపోయాక... ఒట్టు జోత్స్నా... నాకంతా శూన్యమే!"

అలా ఓ ఆడది నిజాయితీగా, 'నువ్వు లేకపోతే నాకు బతుకే లేదు-అని భర్త నోటి ద్వారా అన్పించుకోగలడం... అది ఎంత అదృష్టం! ఆ అదృష్టం ఎంత మంది ఆడవాళ్లకు దక్కుతుంది?!

"ఆ శూన్యాన్ని పూడ్చడానికే నేను ప్రయత్నిస్తున్నది."

"జ్యోత్స్నా! పాతికేళ్లు కలిసి కాపురం చేశాం. నేనేమిటో నీకింకా తెలీదా? ఈ డబ్బు, దాని వల్ల నాకు ఒరిగే సుఖాలు నువ్వులేని లోటును పూడ్చగలవా?'

"నిజమే! ఒప్పుకుంటాను. మనిషి ఉనికిని డబ్బు పూడ్చలేదు. కానీ తప్పడం లేదే! నన్నేం చేయమంటారు?" మాటల్లో నిస్సహాయతను, గొంతులో కన్నీళ్లను నింపుకుని, కొన్ని నెలల క్రితం ఆమె నోటి గుండా వచ్చిన ఆ నాలుగు మాటలు ఈ నిమిషాన అతని కళ్లలో తడిని నిలిపాయి.

పాపం జ్యోత్స్న! ఎన్ని మార్లు ప్రాథేయపడిందో! తన మాట వినున్నా బావుండేది. ఎన్ని అవస్థలు పడిందో ఈ వీలునామా వ్రాయించడానికి!

లాయర్ బాలసుబ్రహ్మణ్యం గారు కాగితాలు విప్పారు. విప్పుతూ పక్కనే వున్న మధుకర్ వైపు చూస్తూ అన్నాడు-"అమ్మ ఉత్తరం కూడా వ్రాశారు. మొదట ఉత్తరం చదవనా? వీలునామా చదవనా?"

అక్కడ వున్న వ్యక్తులంతా మరోసారి ఆశ్చర్యపోయారు.

ఉత్తరం కూడా వ్రాసిందా? అందులో ఏం వ్రాసిందో! అందరి అంతర్యాలు తప్ప ఎవరి పెదవులూ విడివడలేదు.

ఆంధ్రప్రభ ఆదివారం అనుబంధం- ఎ.వి.కె.ఎఫ్. (అమెరికా) కలిసి నిర్వహించిన దీపావళి కథల పోటీలో ప్రోత్సాహక బహుమతి పొందిన కథ

"ఉత్తరం చదవండి" తల్లి గుర్తుకొచ్చిన మధుకర్ తడి గొంతుతో అన్నాడు.

లాయర్ బాలసుబ్రహ్మణ్యం పేపర్స్ తిప్పాడు. ఆ కాగితాల రెపరెప శబ్దానికి... పాతికేళ్ల వెనక్కి వెళ్లిపోయాడు, మరలా హర్షవర్ధన్.

పుట్టింటివాళ్లు ఇచ్చిన పొలం కౌలు డబ్బు, ఇంత కట్ట తెచ్చి ఆ రోజు జ్యోత్స్న తన చేతిలో పెడితే, తను ఆశ్చర్యపోయాడు.

"ఏమిటిది?"

"అమ్మా వాళ్లు పంపారు."

"ఎందుకు?"

"ఎందుకేమిటి? మన కిచ్చిన పొలంలో వచ్చిన ఆదాయం."

" ఓ అదా? అయితే నువ్వు ఏదైనా కొనుక్కో."

ఆరోజు జ్యోత్స్న పకపక నవ్విన శబ్దం ఈ రోజు ఇంకా తన చెవిలో ప్రతిధ్వనిస్తున్నట్టే వుంది.

"భలేవారే! రెండు లక్షలు. ఈ డబ్బుకు ఏం కొనుక్కోను?"

"ఏదైనా కొనుక్కో!"

పాపం జ్యోత్స్న, ఆ రోజు నొచ్చుకుంది.

ఆ రోజేమిటి? పాతిక సంవత్సరాల దాంపత్యజీవితంలో ఒక మగవాడుగా తను చూపిన 'ఇగో'కి అలా ఎన్ని సార్లు నొచ్చుకుందో పిచ్చిది! అదేమిటో, ఎప్పటికప్పుడే కాదనుకున్నా, తన 'ఇగో' తన భార్య మీద తనకున్న కొండంత ప్రేమని, విశ్వాసాన్ని కూడా దాటిపోయేది. ఆమె డబ్బును తన డబ్బుగా స్వీకరించడానికి ఆ 'ఇగో' ఒప్పుకునేది కాదు.

ఇప్పుడు ఇప్పుడు ఏ దేవతో వరమిచ్చి, ఏ అద్భుతమో జరిగి, తన జీవితభాగస్వామి తిరిగితన ఎదుట ప్రత్యక్షమైతే... ఆ 'ఇగో' నే కాదు తన ప్రాణాన్నే ఆమె పాదాల ముందు అర్పించు కోవడానికి సిద్ధంగా వున్నాడు తను.

కానీ అది జరిగే పనా? ఎంత మూర్ఖుడు తను! తన భార్య ఆఖరి కోరికైనా తీర్చాడు కాదు.

ఉత్తరం చదవడం ప్రారంభించాడు లాయర్ ాలసుబ్రహ్మణ్యం.

'ప్రియమైన కుటుంబసభ్యులకు,

'ఈ రోజో రేపో ఎప్పుడు పోతానో తెలీని నేను మీకు వ్రాస్తున్న ఆఖరి ఉత్తరం ఇది. నేను పోయాక మీకు అందుతుంది. అప్పుడు మీరు నా గురించి ఏమనుకున్నా నాకు ఇబ్బంది లేదు. ఎందుకంటే అప్పుడు ప్రాణం లేని నాలో ఎలాంటి స్పందనలూ ఉండవు.

'ఈ ఉత్తరంలో ఏ రహస్యమూ లేదు కాబట్టి నా వీలునామాతో పాటు దీన్ని లాయర్ బాలసుబ్రహ్మణ్యం గారు చదువుతారు. విన్న తర్వాత మీ నిర్ణయం లాయర్‌గారికి చెప్పండి.

'నా అనంతరం మీరంతా నా భర్తను బాగా చూస్తారని నాకు నమ్మకం వుంది. కాని మీరంతా ఆయన్ను ఎంత బాగా చూసినా భార్యాభర్తల మధ్య బంధమే వేరు. అది చాలా విలక్షణమైంది. పరాయివాళ్ల మధ్య లేని కోపతాపాలు అలకలు, తగవులు, విడిపోవడాలు, కలవడాలు-ఇలా ఎన్నో భార్యాభర్తల మధ్య వుంటాయి. కారణం 'నాది' అనే భావం నా స్వంత అనే అందమైన స్వార్థం, ఇద్దరిలో ఎవరికి అవమానం జరిగినా ఇంకొకరు తనకు జరిగినట్టే. భావించే బంధం అది. ఎంతటి రహస్యాన్నైనా మరెవరి ముందూ జారదనే విశ్వాసాన్నిచ్చే సంబంధం అది. ఒక్క మాటలో చెప్పాలంటే ఇద్దరిలో ఎవరికి కష్టం వచ్చినా వారికి మరొక్కరి ఓదార్పు ఒకరి కోసం మరొకరున్నారనే ధైర్యం-ఇదే భార్యాభర్తల

బంధంలో వున్న గొప్పతనం.

‘జంటలో ఒకరు వెళ్లిపోయాక ప్రేమించే పిల్లలు వుండి కూడా మరొకరు ఒంటరితనం ఫీల్ అవుతున్నారు. ఆ తప్పు పిల్లలది కాదు... జంటలో మిగిలినవాళ్లకు బిడ్డలే ఓదార్పు కూడా. కాదనను కానీ,

‘ఎంత సేపు?

‘ఎంత కాలం?

‘ఓ పది నిమిషాలు అర్థగంట లేదా ఒక రోజు. ఇంత కంటే వయసులో ఉన్న పిల్లలు తల్లిదండ్రులతో గడపలేరు. ఇది సృష్టి విరుద్ధం కాదు. ఎందుకంటే తల్లిదండ్రులు సమకూర్చి పెట్టిన ఆస్తుల పెంపు చాలక, ఇంకా సంపాదించాలనే తపనతో ఎవరి ప్రపంచాన్ని వారు సృష్టించుకుంటున్నారు. అందుకే మిమ్మల్ని సృష్టిధర్మానికి వ్యతిరేకంగా ఉండమని నేను కోరను.

‘మీ జీవితాల్లోనూ ముందు ముందు అనుభవించాల్సిన బాధలు, విసుగులు చాలా ఉంటాయి. ఇప్పటి నుండి మిమ్మల్ని నా భర్తతో ఆ బాధల్ని పంచుకుంటూ, అశాంతిగా గడపమని చెప్పడం అన్యాయం. అందుకే ఒక నిర్ణయానికి వచ్చాను.

నా ఆరోగ్యం పూర్తిగా చెడిపోయింది. ఇంకెంతో కాలం బ్రతకనని తెలిశాక నేను, నా భర్తకు మరలా పెళ్లి చేయాలనుకున్నాను. నేను పోయాక ఆయన ఒంటరి వాడు కాకూడదని, ఆయన్ని మాత్రమే ప్రేమించే భార్యను వెతికి పెట్టాలని చాలా ప్రయత్నించాను.

‘కానీ నేను బతికుండగా, నా భర్త ప్రేమను మరొకరు పంచుకోవడాన్ని ఎంత సమాధానపరచుకున్నా నా మనసు ఒప్పుకోలేదు, ఓడిపోయాను. అందుకే ఈ వీలునామాతో పాటు ఈ ఉత్తరమూ వ్రాస్తున్నాను.

‘ఇంత వరకు నా డొక్కల్లో పెట్టుకుని లాలించుకున్న అయన్ని మీరేం చేస్తారో మీ ఇష్టం.

‘ఈ ఉత్తరం కానీ, నా వీలునామా కాని మిమ్మల్ని నొప్పించి ఉంటే... మీ మనిషినే కదా!... ప్రేమతో క్షమించండి.

‘...ఉంటాను, శాశ్వతంగా ఉంటాను...

‘ప్రేమతో...

‘మీ...

‘జ్యోత్స్న.’

అక్కడ ఉన్న ఇద్దరి కళ్లల్లో తప్ప మిగతా వాళ్ల కళ్లల్లో కన్నీరు. ఆ ఇద్దరిలో ఒకరు హర్షవర్ధన్. అతను ఇంకా గతంలో నుండి తిరిగి రాలేదు. ఇంకొకరు ఇంటల్లుడు. అతనికి ఈ ఇంటి మంచిచెడ్డలతో పని లేదు.

“ఇక వీలునామా చదవమంటారా?” సాఫ్ట్‌గా అడిగారు బాలసుబ్రహ్మణ్యంగారు.

“చదవండీ” నీరసంగా అన్నారు స్వాతి, మధుకర్, ఒకేసారి. ఉత్తరాన్ని పక్కన పెట్టి వీలునామాని అందుకున్నాడు ఆ ఇంటి లాయర్ బాలసుబ్రహ్మణ్యం.

ఆ కాగితాల చప్పుడుకు వాస్తవంలోకి వచ్చాడు హర్షవర్ధన్.

‘ఏ వయసులో అయితే ప్రతి ఒక్కరికీ తోడు అవసరమో, ఆ వయసులో నా భర్తను ఒంటరిగా వదిలిపెట్టి వెళ్లిపోతున్నాను. నా తర్వాత నాలాగే ఆయన్ని ప్రేమించగలిగే వ్యక్తితో ఆయన పెళ్లి

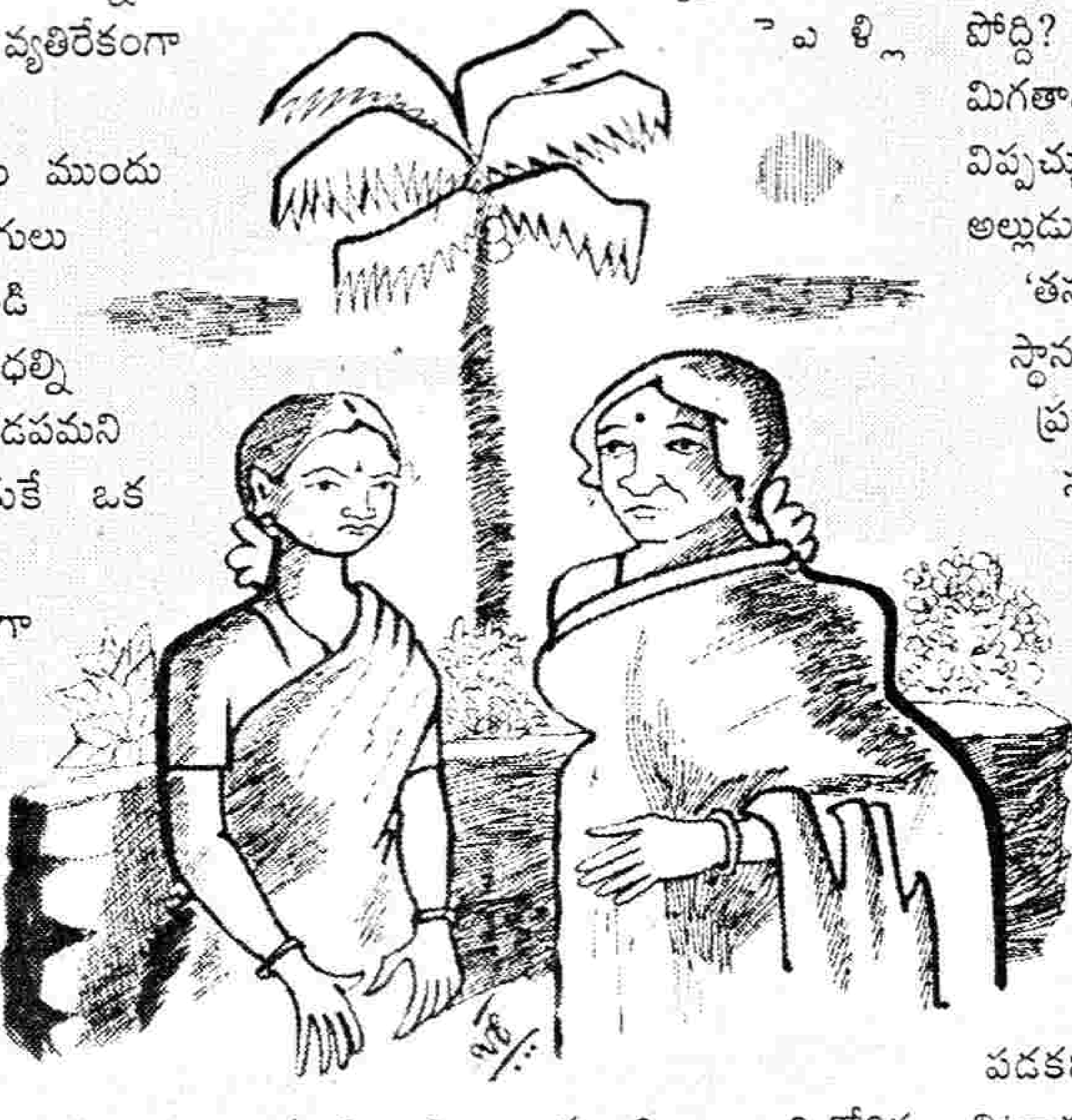

జరగాలి. ఇది నా ఆశ. ఇది నా ఆఖరి కోరిక కూడా! కనుక ఇంత కాలం ప్రేమించి, నా మాటను గౌరవించిన మా ఆయన పెళ్లి చేసుకుని తీరాలి.

ఇక నా పిల్లలు ఇంత వరకు మాప్రేమను తాగి పెరిగారు. వాళ్లు కూడా కృతఘ్నులు కాలేరని నా విశ్వాసం. తల్లి మాట గౌరవించి, ఆయన వయసులో ఉన్న ఓ ఒంటరి స్త్రీని వెతికి ఆయన పెళ్లి చేయాలి వాళ్లు.

‘అలా వాళ్లు చేస్తే, నా అనంతరం ఆస్తిని ఐదు భాగాలు చేసి, ఒకటి నా కూతురు అయిన స్వాతికి, ఇంకొకటి నా కొడుకు మధుకర్‌కి, మూడవభాగం నా స్థానంలో రాబోతున్న ఆ అపరిచితురాలికి, నాలుగో భాగం నా భర్తకు, ఐదో భాగం ఏ అండా లేని నా ఆడబిడ్డ సునీతకు చెందాలని ఈ వీలునామా వ్రాస్తున్నాను.

‘అలా కాక, నా కొడుకు, కోడలు, మిగతా కుటుంబసభ్యులు, నా భర్తకు పెళ్లి చేయని పక్షంలో, ఈ ఆస్తంతా మా వారికి, ఆయన తదనంతరం డబ్బు లేక, ప్రభుత్వ హాస్పిటల్స్‌లో వైద్య సహాయం లేక నిస్సహాయంగా చనిపోతున్న హార్ట్ పేషెంట్స్‌కి బై పాస్ సర్జరీ కోసం వినియోగించాలి.

‘ఇది నా పూర్తి సమ్మతితో నేను వ్రాస్తున్న నా వీలునామా.

‘ఇట్లు కోకిరాల జ్యోత్స్న.’

ఉత్తరాన్ని, వీలునామాని చదవడం పూర్తి చేసి, కాగితాలు మడుస్తూ అందరి వైపు మార్చి మార్చి చూశాడు, బాలసుబ్రహ్మణ్యం. అందరూ డీప్ షాక్‌లోకి వెళ్లిపోయారు. వాళ్లు ఆ షాక్‌లో నుండి తేరుకోవడానికి టైమిస్తూ మౌనంగా ఉండి పోయారాయన. గంటలు గడుస్తున్నా ఎవరు మాట్లాడలేదు.

‘ఆ...! మామ కొత్త పెళ్లికొడుకైతే తనదేం పోద్ది? ఒకే చేస్తే పోలా?’ అనుకుని మిగతావాళ్లు ఏం చెప్తారో విన్నాక నోరు విప్పచ్చులే అని బయటకెళ్లిపోయారు, అల్లుడుగారు.

‘తనకు బంగారు గుడ్లు అందించే వదిన స్థానంలో మరొకరా? పోనీలే, వీలునామా ప్రకారం ఐదో వాటా తనదే కదా!’ అని సరిపెట్టుకుంది ఆడబిడ్డ.

‘తప్పేదేముంది? మామయ్యను కాస్త నిదానంగా ఒప్పించి, పెళ్లి చేయాల్సిందే’ అనుకుంది కోడలు.

‘తలెక్కడ తీసుకెళ్లి పెట్టుకోవాలి?’ అని కొంత సేపు వాపోయినా పిల్లలిద్దరూ తండ్రికి పెళ్లి చేయడానికి నిశ్చయించు కున్నారు.

అత్తగారికి ఈ పెళ్లి కొరుకుడు పడకపోయినా, మారిన రోజుల్ని ఒక నిట్టూర్పుతో నిమజ్జనం చేసి పోనీలే, కాలాదని వయసులో వచ్చే పిల్ల కర్రవుతుంది’ అని సరిపెట్టుకుంది.

అలా అందరూ గంటల తరబడి ఆలోచించి, పెళ్లికి ఒప్పుకున్నారు. వాళ్ల నిర్ణయం వెనక వున్న స్వార్థాలు, మర్మాలు బాలసుబ్రహ్మణ్యం గారికి అర్థం కాకపోలేదు.

ఏదీ అర్థం కానిది హర్షవర్ధన్ ఒక్కడికే. అతను వీలునామా లోని మొదటి పేరాగ్రాఫ్‌లోని ఆఖరి అక్షరాలతోనే షాక్‌లో కెళ్లాడు.

అతనికి ఆస్తి పంపకాలు వద్దు. కొత్త భార్య రాక వద్దు. తన వాళ్ల కన్నీళ్లు వద్దు. రాబోయే రోజుల్లో వచ్చే సుఖాలు వద్దు. ఏదీ... ఏదీ... వద్దు!

అతనికి ఇప్పుడు కావాల్సింది... కాస్త ఏకాంతం. తన భార్య స్మృతుల్ని నెమరు వేసుకోవడానికి గుప్పెడు కాలం! •